

Aleksander Dymaczewski, Szczęsny-Skibiński

Lubiń k/ Kościana, woj. leszczyńskie

Informator Archeologiczny : badania 9, 194-195

1975

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

stanowi dużą ilość ułamków naczyń XI-wiecznych, kości zwierzęcych, przęśliki gliniane, szydła i łyżwy kościane, fragmenty talerzy i miski drewniane, paciorki bursztynowe. Nad warstwą jasnego torfu z konstrukcjami drewnianymi zalegała warstewka spalenizny datowana materiałem ceramicznym na koniec wieku XI i początek XII. Powyżej spalenizny występowała warstwa czarnej ziemi z węgielkami drewnia nymi o miąższości 20-40 cm, datowana materiałem ceramicznym na XII wiek.

Odkryto w niej zarys czterech klepisk glinianych przypuszczalnie pozostałości domostw z paleniskami kamiennymi. Znalaziono tu obok dużej ilości ułamków naczyń i kości zwierzęcych przedmioty żelazne /noże, gwoździe, okucia/ grzebień rogowy, okucia brązowe, dwie monetki srebrne, paciorki sześcioboczne, brązowy kabłączek skroniowy.

LUBACZÓW
woj.przemyskie
Stanowisko 1

Muzeum Okręgowe
w Rzeszowie

Badania prowadziła mgr Aleksandra Gruszczyńska. Finansowało Muzeum Okręgowe w Rzeszowie. Pierwszy sezon badań. Grodzisko wczesnośredniowieczne, zamczysko - okres nowożytny.

Prace ratownicze prowadzono na wschodnim stoku wzgórza zamkowego, w miejscu gdzie planowana jest budowa amfiteatru. Założono dwa wykopy sondażowe.

W wykopie nr I natrafiono na mury związane z Zamkiem II. W warstwie kulturowej, bardzo przemieszanej, znaleziono kilkadziesiąt fragmentów ceramiki nowożytnej.

W wykopie nr II uchwycono ślady osadnictwa wczesnośredniowiecznego z XI-XIII wieku. Występowały duże ilości ceramiki, kości zwierzęcych. Odkryto również ozdobę w postaci brązowego skrętu, nóż oraz grot żelazny. Ponadto odsłonięto na głębokości średnio 200 cm, 8 luźno położonych czaszek ludzkich oraz pojedyncze kości szkieletów.

LUBIN k/Kościana
woj.leszczyńskie

Instytut Historii Sztuki
Uniwersytetu
im. Adama Mickiewicza,
Zakład Archeologii Wielkopolski Instytutu Historii
Kultury Materialnej PAN
w Poznaniu

Badania prowadzili doc.dr Aleksander Dymaczewski i dr Szczęśny Skibiński. Finansował Urząd Powiatowy w Kościanie. Pierwszy sezon badań. Zespół klasztorny benedyktyński.

Celem badań było wstępne rozpoznanie układu nawarstwień oraz lokalizacja pierwotnych zabudowań klasztornych.

Najstarszy poziom stanowiła zalegająca bezpośrednio na calcu warstwa o miąższości około 0,30 m, którą na podstawie materiału ceramicznego datować można na XII wiek. Wspomniana warstwa, pomimo znacznych zakłóceń przez późniejsze, a zwłaszcza XIX i XX-wieczne wkopy, występowała zarówno po północnej jak i południowej stronie kościoła. Z warstwą tą związane były, zagłębione w nią częściowo, pozostałości fundamentów pierwotnego klasztoru romańskiego. Odkryto je wyłącznie po północnej stronie kościoła. Tworzyły one zarysy równoległych do siebie ciągów nieobrabianych kamieni granitowych, spojonych gliną, biegnących po linii zachód-wschód, w pięciometrowych odstępach. Dodatkowym wyznacznikiem chronologicznym był całkowity brak występowania cegieł w obrębie kamieni.

Ponadto na terenie dziedzica klasztornego oraz we wnętrzu krążanka w skrzydle północnym natrafiono na fundamenty klasztoru barokowego, charakteryzującego się odmiennym rozplanowaniem od istniejącego obecnie. Stwierdzono występowanie trzech poziomów: 2 wyższe wyznaczyły ceramiczne posadzki, niższy - czworokątne pomieszczenie z brukiem, którego zarys tworzyły fundamenty ścian budowane z kamieni spojonych zaprawą wyłącznie w górnej partii fundamentu.

LWOWEK SŁĄSKI
woj. jeleniogórskie

Katedra Archeologii
Uniwersytetu Wrocławskiego

Badania prowadził doc.dr hab. Józef Kaźmierczyk. Finansował WOAŚK we Wrocławiu. Pierwszy sezon badań. Zagłębienie górnictwa złota z XI-XIII w.

W krajobrazie naturalnym dorzecza Bobru i Kaczawy zachowało się do dziś kilkaset tysięcy niezupełnie zasypanych szybów, wybierzysk, hałd i urządzeń do płukania piasków złotonośnych. Część z nich, w liczbie około 10.000 znajduje się w lesie położonym w odległości około 3 km na wschód od Lwówka Śląskiego, obok drogi prowadzącej z tejże miejscowości do Złotoryi. One też, jako relikty zagłębia górniczego, stały się w 1975 roku przedmiotem różnorodnych badań. W zagłębieniu tym zbadano 4 szyby, wybierzysko, 7 płuczek, 5 hałd przemytego urobku, 2 ziemianki i ognisko. Uzyskane wyniki badań upoważniają do przyjęcia następującej tezy. W okresie X-XII wieku /okres ten przypuszczalnie nie odpowiada początkom eksploatacji złota w badanym zagłębieniu/ robotami górniczymi objęte zostały złoża piasków złotonośnych występujące do głębokości 4 m. Wydobywano je systemem głównie odkrywkowym. Po wyczerpaniu złóż płytko położonych sięgnięto systemem szybowym do złóż zalegających na większych głębokościach. Jednocześnie prowadzone były poszukiwania złóż o dużej zawartości żółtego kruszcu i łatwych do wydobywania. Wy-